

2020. július

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS
SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS
PAPTESTVÉREKET, ÉS MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS
AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Egyszer kezembe került egy, a jövőben játszódó fantasztikus elbeszélés. A történet szerinti városban egy hétköznapi délutánon különös dologok történtek. A fülledt, meleg időben az emberek elindultak munkahelyükről, a gyerekek meg az iskolákból hazafelé, és nem találtak haza. Voltak, akik rossz irányba mentek gyalog, mások nem nekik megfelelő villamosra szálltak fel, vagy nem jó megállóban szálltak le, de az is megtörtént, hogy egyesek idegen házba próbáltak bejutni, mert úgy vélték, hogy az az ő házuk. Az autósok tanácstalanul félreálltak, tanulmányozni kezdték a térképet, de nem igazodtak ki rajta. A forgalmat így akadályozó autóst megkérdezte a rendőr, hogy miben segíthetne? Nem tudom, hogy merre kell mennem, válaszolta az autó vezetője. De hát hova akar menni? – kérdezte a rendőr. Haza, de nem találok haza! – hangzott a válasz. Hol van az otthona – kérdezte a rendőr –, mi a lakcíme? Én Újvárosban születtem – mondta elgondolkodva az autós –, újvárosi vagyok, de a lakcím most nem jut eszembe. És most a majd 300 km-re lévő Újvárosba akar menni haza – csodálkozott a rendőr –, van-e valamilyen igazolványa, amelyben a mostani lakcíme benne van? Nahát, hogy ez eddig nem jutott eszembe – nyúlt a zsebébe az autós –, itt van: Fő utca 73. Az már nincs is messze – mondta a rendőr –, menjen itt előre három vagy négy sarkot, aztán ... merre is? Jobbra, vagy balra, most én is megzavarodtam... Köszönöm, most már tudom, hogy hova akarok menni – indította autóját az autós –, köszönöm a segítségét! A rendőr aggódva nézett utána, és látta, amint hamarosan újra félreállt autójával.

XVI. Benedek pápa szerint a modern ember három nagy betegsége a materializmus, az individualizmus és a relativizmus. Elutasít mindent, ami természetfeletti, önzőn mindenben csak a maga javát, a maga érdekét keresi, és tagadja az abszolút igazság létezését. Amikor az ember nem ismeri föl önmagában és a másikban a személy értékét és nagyszerűségét, akkor megfosztja magát attól a lehetőségtől, hogy megfelelőképpen élje meg saját emberségét, s a szolidaritás és a közösség jegyében olyan kapcsolatot hozzon létre másokkal, melyre Isten teremtette. Az ember ekkor idegenedik el saját emberségétől, a másik embertől és Istentől. Az ember csak önmaga szabad elajándékozásával válik önmagává. A személy ugyanis lényegénél fogva transzcendentális, az ember tehát nem adhatja át teljes önmagát a valóság pusztán emberi rendjének, egy elvont eszmének vagy egy hamis utópiának; de mint személy átadhatja magát egy másik személynek vagy személyeknek és végül Istennek, aki létrehívta, és aki egyedül képes teljesen elfogadni önátadását. Szent II. János Pál azt tanítja, hogy az emberi méltósághoz hozzátartozik az ember hivatása és transzcendenciája. Elidegenedik az ember, amikor nem hajlandó önmagán túllépni és megélni az önátadást, amikor elutasítja a hiteles közösséget, mely végső célként Istenre irányul. Elidegenedik a társadalom, ha berendezkedése, a termelés és a fogyasztás formái megnehezítik a személy igazi céljának, önátadásának elérését, és az emberek közötti igazi szolidaritás kialakulását. Ezért szükség van a teljes humánus átalakulására, az életmód megváltozására, a másik emberrel és a közösséggel való találkozás képességének fejlesztésére.

Hogyan tudjátok mai elvilágiasodott társadalmunkban megőrizni nyitottságotokat mind önmagatok, a többi ember, a természet, mind Isten országa felé?

Az ember csodálatos titok. A tudomány azt igyekszik kikutatni, hogy hogyan fejlődött, alakult, változott az őssejt emberré; a „miért” kérdésre viszont a Bibliából kapunk választ. Isten a világmindenség megteremtése során elhatározta: „Alkossunk embert a mi képünkre és

hasonlatosságunkra, hogy uralkodják a tenger halain, az ég madarain, az állatokon és az egész földön, s minden csúszómászon, amely mozog a földön! Megteremtette tehát Isten az embert a maga képére; Isten képére teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket. Isten megáldotta őket, és azt mondta nekik Isten: »Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet! Hajtsátok azt uralmatok alá, és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és minden állaton, amely mozog a földön!« Majd azt mondta Isten: »Íme, nektek adtam minden fűvet, amely magot hoz a földön, s minden fát, amelynek a gyümölcsében benne van a magva, hogy legyen enivalótok, a zöld növényzetet pedig a föld minden állatának, az ég minden madarának és mindannak, ami mozog a földön, s amiben élő pára van, hogy eledelük legyen!« Úgy is lett. És látta Isten, hogy mindaz, amit alkotott, nagyon jó volt.” (Ter 1, 26-31) A Teremtő az istenképmás ember gondjára bízta a teremtetett élő és élettelen világot, hogy őrkdjék minden élő élete felett, minden fölött, amit Isten alkotott, mert az nagyon jó volt. Korunkban világszerte egyre gátlástalanabban folyik a teremtetett világnak, és magának az embernek a kizsákmányolása, ez pedig az istenképmás megcsúfolása, a Teremtő Isten elleni bűn. (I. Ferenc pápa beszéde a lengyel püspöki karhoz, 2016. júl. 27)

Mondjatok példát az olyan emberi tevékenységre, amely nem a természet ápolását és megóvását, hanem rombolását és károsodását okozza! Hogyan tudod gyerekeidet a teremtetett világ tiszteletére, óvására és értékeinek megőrzésére nevelni?

Isten az embert férfinak és nőnek teremtette, a szexualitás az Ő csodálatos ajándéka. Célja az élet továbbadása és a kölcsönös szeretet. A szexualitás szenvedélyes szeretet, arra készlet, hogy életünket, testünket és lelkünket örökre elajándékozzuk.(vö. Christus Vivit 261.) És ketten egy test lesznek (Ter 2, 24); létre jön egy család, a családokból pedig a társadalom. Korunkban nagy erővel terjeszkednek az általában gendernek nevezett ideológia különböző formái, amelyek – ugyancsak megcsúfolva az ember istenképmás voltát – tagadják a férfi és nő közötti lényegi különbözőséget és kölcsönösséget. Nemi különbségek nélküli társadalmat vizionálnak, és lerombolják a család antropológiai alapját. Olyan oktatási programokat és törvényalkotási irányelveket követelnek, amelyek a férfi és nő közötti biológiai identitástól radikálisan elválasztott személyes identitást és meghitt, érzelmi kapcsolatokat támogatnak. Az ember identitását ily módon az egyes ember individualista, idővel akár változó saját elhatározásától teszik függővé. Másrészt, korunk biotechnológiai forradalma az emberi utódnemzés területén megteremtette a nemzési tevékenység manipulálásának a lehetőségét, függetlenné téve az utódnemzést a férfi és nő közötti szexuális kapcsolattól. Ily módon az emberi élet és a szülői mivolt egymással szabadon összeköthető és elválasztható valóságokká váltak, amelyek elsődlegesen az egyén és az együtt élő – nem szükségszerűen heteroszexuális és szabályszerűen egybekelt – párok vágyainak vannak alávetve. Az ember hivatása, hogy istenképmás voltát megőrizze, hogy emberségét úgy fogadja el, ahogy azt a Teremtőtől ajándékba kapta. (vö. AL 56.)

Hogyan tudsz a családban, rokonságban, baráti és ismeretségi körben segíteni azoknak a fiataloknak, akik veszélyben vannak, hogy valamilyen, a szexualitást hamisan és károsan értelmező csoport hatása alá kerülnek?

Estére a városban káosz alakult ki. A bevásárló helyek körül sokan tolongtak, idáig eljutottak, de nem tudtak hazamenni, hiába várták őket otthon. A telefonfülkéknél hosszú sorok alakultak ki – a történetet akkor írták, amikor mobil telefon még nem volt –, hogy haza telefonálva kérjenek segítséget. Voltak, akik az igazolványokban, névjegykártyákon, vagy más papírokon lévő lacím segítségével adtak útbaigazítást az eltévedteknek. Sokakat befogadtak idegenek, mert látták, hogy kétségbeesetten tehetetlenek. A város minden lakója igyekezett bajba jutott polgártársain segíteni. Különös módon sokan, akik nem találtak haza, gond nélkül tudtak segíteni olyanoknak, akiket eddig nem is ismertek. Éjfél felé lassan rendeződött a helyzet, a város elcsendesedett. Hajnaltájban erős szél támadt fel, tiszta, friss levegő árasztotta el a várost. Reggelre aztán a rádió híradásából kiderült, hogy a városban működő vegyi üzemben egy palack megsérült, a

kiömlő gáz pedig a városban szétterjedt. Az csak később tudódott ki, hogy a vegyi üzemben olyan harci gázokat fejlesztettek ki, amelyek belégzése esetén blokkolódnak az agyban az egyes személyek és az egyes földrajzi helyek, pl. lakcímek, postacímek közötti kapcsolatok. Kis mennyiségű gáz belégzése esetén a hatás 6-8 óráig tart, tiszta levegőt beszívva 24 óra alatt megszűnik, az idegi kapcsolatok regenerálódnak. Az a veszély fenyegetett, hogy a városban a társadalom összekuszálódik. Azonban a kapcsolatok erősödtek, sőt, új kapcsolatok jöttek létre. A szolidaritás győzött.

Bíró László tábori püspök
az MKPK Családbizottságának elnöke